

Včely

Prolog:

Dvacet let služby u sboru je dlouhá doba. Za ta léta vidíte všelicos a ne všechno se vám podaří z hlavy vytěsnit...ty suvenýry, které v hlavě zůstanou, vás potom mohou, za bezesných nocí, strašit. A nikdy zcela nevytěsníte ty desetitisíce mrtvých, ty spousty zdevastovaných tělíček - pilných včelek.

Příběh, který vám chci vyprávět, se odehrál velice dávno. Počítám, že to bylo někdy tou dobou, kdy Bůh vymýšlel design brambory a já byl nadšené a nadřžené pískle, sotva odrostlé věčně zadělaným hasičským plenkám.

Nadšeně jsem se vrhal na skluz, pokaždé, když spojař rozsvítil poplachová světla a huhňavým hlasem nám rozhlasem ohlásil výjezd.

Nejinak tomu bylo i toho krásného jarního dopoledne.

Světlo, „huhli, huhli“ a už sjíždím-vlastně spíš padám dolů do garáže, jen tak zlehýnka se přidržuji skluzu, přistávám prakticky přímo do bot, oblékám kalhoty a kabát a už sedím v kabině toho našeho červenobílého draka.

V autě si ještě upravujeme přílby. Zprava Dopitič, zleva Pivrnec, mí bratři ohňobijci, rameno na rameni. V autě je těsno-jsme hustý frajeři a těžký páky.

Motor zabírá, řidič zapíná vábivou sirénu a modré majáky a vyjíždíme z garáže. Stanice zůstává viset v čase a prostoru někde daleko za námi. Všechn svět se teď soustředil do téhle těsné kabiny.

„Včely, pánové“, pronese suše velitel spíš sám k sobě. Je to zkušený hasič s tenkrát ještě jen mírně prošedlým vojáckým knírem.

„Čučka“, odfrkne si pohrdavě Pivrnec po mé levici a už se plně věnuje sledování jarních krás v mini.

Kvílíme sluncem prozářenou matkou měst, spojka loví v mapě nitky ulic, které nás dovedou nejkratší cestou na zadanou adresu.

Za krátkou chvíli skutečně zastavujeme před domem se zahradou. Jeho číslo popisné i orientační se nějakým zázrakem shoduje s údaji obdrženy od operačního střediska. Spojka vysílačkou oznámí, že jsme na místě a provádíme průzkum.

V ústrety nám z domu vychází babča v zástěře, kterou asi všechny babči nakupují ve stejném obchodě. Moje babča ji má taky a vaše určitě jakbysmet a ten obchod se určitě nachází v Dobrušce, vede ho hokynář Věk a látky se v něm prodávají na lokty.

Babča je vystresovaná, protože nečekala takovou akci a je přesvědčená, že zburcovat kvůli roji tolik lidí s tak velkým autem, bude určitě něco stát, že to bude muset někdo zaplatit a že ten, kdo to bude muset zaplatit, bude určitě ona.

„Tak kde to máte, paninko?“, ptá se jí náš velitel uklidňujícím hlasem.

„Támhle, v zahradě, pojdte se mnou, no roj, jako prase, pane, však uvidíte“, a už táhne velitele průjezdem do zahrady, přičemž pořád mluví a rozhazuje rukama.

„Vemte sem čtyři díly nastavovacího žebříku“, ozve se po chvíli velitelův hlas v kapesní vysílačce. Popadneme požadované a pospícháme do zahrady.

Stojíme pod stromem a koukáme nahoru na tu parádu. Ve výšce přibližně osmi metrů se ohýbá tenká haluzka pod tíhou roje vskutku úctyhodných rozměrů.

„V takovém roji může být až 40 000 včel“, poučuje nás velitel, který se kdysi dávno vyučil sadařem a včelám tedy rozuměl velmi dobře. „Uprostřed je královna“, vysvětluje, zatímco si obléká včelařskou kuklu.

„Vlezu tam pro něj sám, na žihadla už jsem imunní“, machruje, zatímco my skládáme jednotlivé díly žebříku a přistavujeme ho k tenké větvici. Žebřík stojí skoro kolmo, budeme ho muset pevně držet. Babča kolem nás pořád pobíhá.

„Pani, běžte teď kdyžtak na chvíli stranou, ať vás nějaká neďobne“, vykáže ji velitel do bezpečné vzdálenosti a už s kuklou na hlavě a s velkým papírovým pytlem v ruce šplhá vstříc svému osudu. Větvička se prohýbá a velitel stoupá, naprosto ignorujíc poučku, že velitel nesmí pracovat ani v zajetí.

„Pořádně ten žebřík držte“, křičí na nás z půlky žebříku.

A my tedy pořádně držíme, zakuklení, co to jen jde do bojových kabátů. Sem tam kolem nás přeci jen nějaká ta včelka proletí.

To veliteli tak metr pod rojem je očividně huř, protože ze stoupaní se plynule stalo sestupování a to rychlejší a rychlejší.

„Svině jedny, koušou, jak pomínutý“, ulevuje si velitel, když je zpátky na pevné zemi, vyklepává kuklu a vytahuje si dobře pět žihadel.

„Asi kvete mák, nebo tak něco, jsou, jak zfetovaný. Skočte mi do auta pro šprcku.“

Dopitič mizí a vzápětí se vrací se žlutým ochranným prostředkem.

„No, jestli je v tom roji 40 000 včel a když vyjdeme z toho, že každá potom, co bodne žihadlo, zemře“, uvažuje nevhodně nahlas Pivrnc, „a z toho, že teď jsi dostal pět žihadel, tak jestli počítám dobře, stačí, když ještě osm tisíckrát vylezeš nahoru a roj se vyhubí sám.“

„Vtipný můžou jít do hajzlu“, usměrní ho suše velitel a vytuněný šprckou a kuklou se opět hrne nahoru.

„Jestli ti to mezi nás spadne, tak tě pouštíme“, volám za ním.

„Ale, prosím tě, co by mi padalo“, nakvašeně houkne k nám dolů, přehodí ruku s pytlem přes větev a začíná do něj shrnovat roj.

„Už jsem si támhle vyhlíd necky s dešťovou vodou, kdyby bylo nejhůř“, ukazuje mi bradou Dopitič směrem ke svému případnému útočišti.

„Ty vole, mu to určitě...“

V tu chvíli se veliteli podařilo shrnout roj do pytle. Zřejmě však podcenil jeho váhu a fakt, že ji celou musí udržet v prstech jedné ruky. V prstech, koupajících se v potu v rukavici z tlusté pryže.

...a věci dostaly spád....

Nad hlavou nám to zasvištělo a pytel s podstatnou částí roje dopadl mezi nás. Pustili jsme žebřík a dali se na útěk. Tedy na ústup, protože hasič ustupuje. Ustupovali jsme ale tak rychle, že Dopitič zapomněl na necky s dešťovkou, mě ani nenapadlo mu je zabrat a Pivrnc se svým fyzickým fondem, byl v průjezdu, ještě než pytel dopadl na zem.

„Tlakovku! Tlakovku!“, slyšeli jsme ještě z koruny stromu hlas, tlumený kuklou a Sunitem.

Vyzbrojeni vysokotlakou hadicí, vrátili jsme se do zahrady vysekat svého velitele z té šlamastiky.

Ten polostál, polovísel nahoře na žebříku s rukou stále přehozenou přes větev, tak, jak ji tam přehodil s pytlem. Skoro se ztrácel v černém, zuřícím mraku. Zřejmě už ho to tam hodně nebavilo, protože začal sestupovat po vratkém, teď nezajištěném žebříku, což není zrovna nejbezpečnější kratochvíle. Nutno podotknout, že sestupoval velmi opatrně, zatímco my jsme se proudem vody pokoušeli rozprášit těch minimálně 39 995 našťvaných včel.

Když byl velitel přibližně ve čtyřech metrech, žebřík se začal odklánět od větve. Zpočátku pomalinku, takřka neznatelně. Velitel udělal ještě jeden, dva rychlejší krůčky. Vždyť po původních osmi metrech jsou čtyři metry celkem přijatelným kompromisem pro skok plavmo do záhonu rajčat.

Proud vody dokonal dílo zkázy včelího roje a definitivně potvrdil naše vítězství.

Vracíme se zpět na základnu. Všichni jsme živí a zdraví.

Každý si s sebou veze nějaký ten svůj suvenýr uvnitř. Někdy jsou to suvenýry palčivé, mnohdy nesmazatelné, jindy vesele rozpustilé. A záleží jen na nás, jak s nimi naložíme.

Tohle je důležité: všichni jsme živí a zdraví.... všichni jsme živí a zdraví....a na ostatní sere Bílej Tesák.